

Midreshet Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Women

WWW.MIDRESHETYOMRISHON.ORG

“New Perspectives on Pesukei D’Zimrah”

(1) תהלים פרק ל'

(2) רש"י שם

(3) רד"ק שם

(4) אבן עזרא שם

(5) נפש שמשון מהרב שמשון פנקס זצ"ל

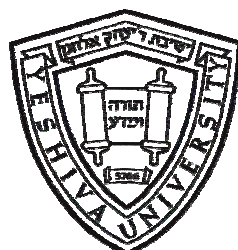
(6) שו"ע או"ח נא:ח

(7) משנה ברורה שם

(8) באר היטב שם

(9) שו"ע או"ח א:ד

(10) משנה ברורה שם

Mrs. Rebecca Skaist
ז' אדר תשס"ז • 2/25/07

(1) תהלים פרק ל'

- (א) מזמור שיר חנכת הבית לדוד:
(ב) ארוממך יקוק כי דליתני ולא שמחת איבי לי:
(ג) יקוק אלהי שועתי אליך ותרפאני:
(ד) יקוק העלית מן שאול נפשי חייתני <מירודי> מירדי בור:
(ה) זמרו ליקוק חסידיו והודו לזכר קדשו:
(ו) כי רגע באפו חיים ברצונו בערב ילין בכי ולבקר רנה:
(ז) ואני אמרתי בשלוי בל אמוט לעולם:
(ח) יקוק ברצונך העמדתה להררי עז הסתרת פניך הייתי נבהל:
(ט) אליך יקוק אקרא ואל אדני אתחנן:
(י) מה בצע בדמי ברדתי אל שחת היודך עפר היגיד אמתך:
(יא) שמע יקוק וחנני יקוק היה עזר לי:
(יב) הפכת מספדי למחול לי פתחת שקי ותאזרני שמחה:
(יג) למען יזמרך כבוד ולא ידם יקוק אלהי לעולם אודך:

(2) רש"י (שם)

- (א) שיר חנכת הבית - שיאמרוהו הלוים בחנכת הבית בימי שלמה:
(ב) ארוממך ה' כי דליתני - הגבתיני:
ולא שמחת אויבי לי - כמו עלי שהיו אומרים אין לדוד חלק לעולם הבא, וכשראו שבשבילי נפתחו הדלתות לארון אז ידעו שמחל לו הקב"ה על אותו עון ונהפכו פני שונאי דוד כשולי קדירה:
(ג) ותרפאני - היא סליחת עון כמו ושב ורפא לו (ישעיה ו):
(ד) מירדי בור - כמו מירדתי לבור שלא ארד לגיהנם:
(ה) זמרו לה' חסידיו - על מה שעשה לי כי יכולים אתם לחסות בו שייטיב לכם ואפילו אתם שרוים בצער אל תיראו:
(ו) כי רגע - קטן באפן:
חיים ברצונו - והיים ארוכים יש בהרצותו ובהפייסו:
(ז) ואני אמרתי בשלוי - בשלוותי הייתי חושב לא אמוט לעולם, אבל אין הדבר ברשותי כי אם ברשותו של הקב"ה ברצונו העמיד את הררי את גדולתי להיות עוז וכיון שהסתיר פניו ממני מיד הייתי נבהל:
(ח) ואקרא אליך, ואתחנן - תמיד לאמר לפניך מה בצע בדמי וגו' ואתה שמעת קולי והפכת מספדי למחול לי:
(יב) פתחת - אלאק"ש בלעז, כמו (בראשית כ"ד) ופתח את הגמלים, ורבותינו דרשו כל המזמור על מרדכי ואסתר והמן, בפסיקתא זוטא, ואני אמרתי בשלוי, אמר המן, אליך ה' אקרא, אמרה אסתר וכו' עד היה עוזר לי הפכת מספדי למחול לי, אמר מרדכי וכל ישראל:

(3) רד"ק (שם)

- (א) מזמור שיר חנכת הבית לדוד. חיברו דוד שיאמרוהו בחנכת בית המקדש. ואף על פי שאין בזה המזמור זכר הבית הזכיר בו סליחת פשעיו, שהיו חושבים אויביו שלא תקיים לו המלוכה ולזרעו אחריו לעונש אותו עון. ואף על פי שנאמר לו על ידי נביא כי בנו שימלוך אחריו הוא יבנה הבית, לא היו מאמינים שיוכל להיות כי בן שיוולד לו מאותה האשה יהיה מלך ויבנה בית המקדש לה' שיהיה מקום סליחה וכפרה. וכשמרד אדוניה בסוף ימיו ורצה למלוך מעצמו בלא רשות היו סבורים שלא יהיה שלמה מלך. וכיון שהמלך וראו כי הצליח הדבר, כי הקושרים עם אדוניה לא עמדו במרדם וברחו איש לאהלו, הכירו כל ישראל כי מה' היא מלכות שלמה. וכיון שרצה האל כי בן שנוולד לו מאותה האשה יהיה מלך על כל ישראל ידעו באמת כי נמחל לדוד אותו עון מחילה גמורה ושלימה. והראה לשלמה צורת הבית לעיני כל ישראל והתנדב הוא לבנות הבית והתנדבו בו בני ישראל לפניו. לפיכך חיבר מזמור שיר חנכת הבית על זה הדרך שהזכיר בו סליחת חטאיו שהיא רפואת נפשו, כי בזה הענין נודעה הסליחה לכל אדם:
(ב) ארוממך ה' כי דליתני, שטבעתי בבור החטא ואתה העליתני ממנו. ולא שמחת אויבי לי, שאם לא העליתני ולא סלחת לי היית משמח אותם בעבורי, ועתה לא שמחתם אלא העצבתם:
(ג) ה' אלהי שועתי אליך, שתסלח לי וכן עשית. וזהו: ותרפאני, שריפאת אותי ממדוה הנפש. כי אף על פי שהענשתי בעולם הזה, הכל הוא טוב בעיני כיון שריפאת נפשי שלא תרד לגיהנם:
(ד) ה' העלית מן שאול נפשי חייתני מירודי בור. שאול ובור פירושם: גיהנם, והוא משפט הרשעים. מירודי כתיב, כמו: ונמשלתי עם יורדי בור (מזמור כח, א; קמג, ז), וקרי מירדי, והוא מקור, ונמשך הקמ"ץ תחת היו"ד, כמו (שם לה, כא): תחת רדופי טוב. וחייתני רצונו לומר: הבדלתיני מהם:
(ה) זמרו לה' חסידיו. לכל החסידים ראוי לזמר ולהודות לאל על זה, כי יסלח לשבים אליו שלא יאבד החסיד בחטאו פעם אחת אפילו יהיה החטא גדול אלא ישוב לאל בלבב שלם ויקבלנו. והודו לזכר קדשו, כמו והודו לשמו, כי שמו הוא זכר קדשו, כי בו נזכרהו, כי אמיתת עצמו לא ידענו:
(ו) כי רגע באפו חיים ברצונו, כי אם יכעס על האדם - רגע ומעט זמן יהיה כעסו, אבל רצונו: עם רצונו יהיה זמן רב והיים ארוכים. וכן בשלש עשרה מדות הספורות עליו יתברך (שמות לד, ו - ז) כולם לטובה חוץ ממדה אחת והיא: פוקד עון אבות. והיא עד שלשה דורות או ארבעה, והחסד לאלפים מן הדורות. ועל כל זה יתחייב האדם להודות לשמו. לפיכך אמר: זמרו לה' חסידיו, כי מדת הטובה ממנו מרובה ממדת הפורענות (ספרא דבורא דחובה פרשה יב, י; יומא עו, א). בערב ילין בכי ולבקר רנה, אם בערב ילין האדם בכי, לבוקר יבשרנו ברגה. המשיל עת הבכי והיגון לערב שהוא חושך, ועת הישועה והטובה לבוקר שהוא אור ושמחה. וכן אמר דוד: האף שהראה לי על עוני והוא העונש שהענישני בעולם הזה היה בעיני כרגע, ורצונו ובשורתו בסליחת העון חיים ארוכים שהם חיי העולם הבא:
(ז) ואני אמרתי בשלוי בל אמוט לעולם. כשהייתי שלו ושקט שלא משל בי יצר הרע הייתי חושב בעצמי שלא אמוט ולא אחטא לעולם, כי חשבתי שלא יהיה כח ביצר הרע להטותי מן הדרך הטובה, כי שכלי היה גובר על טבעי. והייתי מתפאר בזה בעצמי עד שהכרתי כי עזרתך עמדה לי, וכל זמן שהיה רצונך עמי העמדת להררי עז, וזה שאמר:
(ח) ה' ברצונך העמדת להררי עז הסתרת פניך הייתי נבהל. להררי, פירושו: לשכלי, שהיה הררי, העמדת בעזרתך בעז, שלא נכשלתי בהשגבי בו ולא היה כח ביד יצר הרע לקחתו מידי, כי במקום עז היה, אבל כשהסתרת פניך רגע ממני ולא היית בעזרת שכלי, או לנסותי לפי שהייתי מתפאר בעצמי, או לעונש חטא שקדם, והרפית יד עזרתך ממני, הייתי נבהל ונכשלתי במחשבתי וגבר יצרי על שכלי. לפיכך התפלל דוד ואמר (מזמור יט, יד): גם מזדים חשך עבדך אל ימשלו בי, כמו שפירשנו. ו עז פירשנו אותו שם, והוא חסר ב"ל השימוש: בעז. ואפשר שהוא תאר, בשקל לחם חם (ש"א כא, ז), מעוז לחם (משלי י, כט):
(ט) אליך ה' אקרא ואל אדני אתחנן. וכשגבר עלי החטא, מה עשיתי? קראתי אליך, כי ידעתי כי אין לי רפואה בלתיך. וידעתי כי הייתי חייב מיתה בגיהנם והתחננתי אליך ואמרתי:

(י) מה בצע בדמי ברדתי אל שחת היודך עפר היגיד אמתך. בדמי הוא נפשי, כי הדם הוא הנפש, והנפש היא החיים הטבעיים. ובעבור כי הנפש המשכלת הנצחית שראיה בה קראה בשמה ואמר: מה בצע בחיי אם ארד אל שחת? אם סופי לגיהנם וארד במותי שמה למה לי חיים ולמה הבאתני בעולם אם לא לקנות העולם הבא. כי החסאים במותם לא ישאר אחריהם דבר חי, אלא הכל ירד לעפר, כמו שאמר (קהלת יב, ז): וישב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. והעפר לא יודך ולא יגיד אמיתך, אלא הרוח שתשוב אל האלהים אשר נתנה. ואם לא זכתה בחיים לא תשוב אל האלהים. ואם תסלח לי אודך בחיים ובמות. וכן פירשתי (ש"ב יב, ג): גם ה' העביר חטאתך לא תמות: מיתת הנפש. ויש מפרשים לא תמות: מיתת הגוף, וכן מה בצע בדמי: (יא) שמע ה' וחנני ה' היה עזר לי. קראתי אליך ואמרת: שמע ה' וחנני, ואם מטה רגלי, היה עזר לי, והקימני וסלח לי: (יב) הפכת מספדי למחול לי. שהייתי מתאבל על נפשי אם תאבד, ואתה בשרתני ואמרת לי על ידי נביאך: גם ה' העביר חטאתך לא תמות (שם), הנה הפכת מספדי למחול לי. פתחת שקי, שאזרתי והתעניתי על חטאי, פתחת אותי בבשורתך. ותאזרני שמחה, תחת השק: (יג) למען יזמרך כבוד, והוא הנפש, כנגד מה שאמר: היודך עפר, אבל הכבוד יזמרך ויודך. ולא ידם, זכר הכבוד שאין לו דממה והפסק, לפיכך אמר: ה' אלהי לעולם אודך, כל ימי חיי אודך בעבור זה שסלחת לי. וידעתי כי כבודי ישאר אחרי יזמרך כבוד לעולם ולא ידום. ובמדרש (שוח"ט): מי שחשב לעשות טובה הקב"ה כותבה כאילו עשאה, תדע לך שכן הוא, שהרי דוד שחשב לבנות בית המקדש נכתב בשמו, שנאמר: מזמור שיר חנוכת הבית לדוד:

(4) אבן עזרא (שם)

(א) מזמור, חנוכת הבית - יש אומרים שצוה דוד שינגנו המשוררים זה המזמור בחנוכת הבית הראשון ויש אומרים בחנוכת הבית השני או השלישי כי דמה ימי הגלות לימי החולי כאשר אפרש והקרוב אלי כי זה המזמור חברו בחנוכת ביתו בית ארזים כי הכתוב לא הזכיר בית השם וכמוהו עור ופסח לא יבוא אל הבית כאשר פירשתי במקומו ואותו הזמן חלה דוד ויחי מחליו ויאמר רבי משה כי דוד התאבל כאשר אמר לו נתן כי הוא לא יבנה הבית לשם וכאשר אמר לו כי שלמה בנו יבנה הבית אז התאזר שמחה תחת אבולו כי בנו כמוהו ולא יחרפהו האויב ואמר כי יגון הנפש נמשל לחולי הגון ויותר קשה כדרך רוח איש יכלכל מחלהו: (ב) ארוממך - כנגד דליתי כפי מחשבתי שהוא מת וטעם ולא שמחת ככתוב במזמור אשרי משכיל אל דל כי דרך אחד לשניהם: (ג) ה' - טעם שועתי אליך לבדך ולא לרופא ותרפאני: (ד) ה' - הטעם כמעט וירד אל הקבר ומצאנו מירדי בור שלם כמו תחת רדפי טוב: (ה) זמרו - בעבור היות דוד חסיד וכתוב ולא תתן חסידך חסדי דוד יבשר החסידים שאם קרה להם כאשר קרהו השם יצילים: (ו) כי - טעם חיים ארוכים כמו אנשי מדות גדולות ודרך משל אמר כי הבכי ילין או יחסר הפועל כמו אשר ילדה אותה והטעם בערב ילין המלין בבכי ולבקר ברינה כי חסרון הבית בכל המקרא הרבה כמו הנמצא בבית ה': (ז) ואני - אמר ר' משה זה טעם ויהי כי ישב המלך בביתו כאשר ענהו נתן כל אשר בלבבך עשה וזה רחוק והנכון כאשר יקרה לבריא בגופו ובחזקתו שיחשוב שככה יהיה תמיד ולא יבוא לו חולי שיחלש כחו: (ח) ה' - עתה אדע כי כחי מאתך היה בבריאותי כי עת שהסתרת פניך הייתי נבהל, אמר רבי משה כי העמדת הטעם העמדתני להררי עז כמו למען יזמרך כבוד שהוא כבודי ואחרים אמרו כי יו"ל להררי סימן המדבר והטעם לשום אותו כמו הר ורבי יהודה הלוי אמר כי להררי כמו הררי בשדה כי משקלי השמות משתנים: (ט) אליך - יספר כי לא מצא מה לעשות כי אם לקרוא ולהתחנן ולומר מה תועלת במותי כי הדם הוא הנפש וכתוב ושרט לנפש: (י) היודך עפר - ככתוב וישב העפר אל הארץ: (יב) הפכת - שמח כי יחיה עד מלאת נשמתו לעבוד בוראו ולהכיר מעשיו כי בעבור זה נברא וטעם פתחת שקי דרך משל המתאבל על נפשו וטעם ותאזרני לחיזוק: (יג) למען - והטעם אני אודך כל ימי למען יודך ויזמרך כל אדם שיש לו כבוד והטעם נשמה חכמה ובעבור כי המשכילים מעטים אמר כבוד ולא כל כבוד:

(5) נפש שמשון מה"ר שמשון פנקס זצ"ל

נפש שמשון

רל

שאין עלי מלאך שאומר לו גדל, כלומר המלאכים הם הנשמה הפנימית של עולמנו והשירה שלהם נותנת חיים לעולם, וכך גם השירה שלנו נותנת חיים לעולם [וכמוכן הנשמה של הכל זה השי"ת].

נמצא, אם כן, שפסוקי דזמרה, כמו כל התפילה, הם אחד מהיטודות של העולם.

פסוקי דזמרה - הכנה לק"ש ושמו"ע

מטרת השירה במקום זה דוקא מבוארת בקדמונים, שפסוד"ז מהוים את ההכנה לק"ש ולשמו"ע, "כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק" (אסתר ד, ב). שהרי אפילו אצל מלכות כשר דם יש כלל: בהיכלי המלכים המדי נתונים במצב של שירה וזמרה. ענין זה מפורש בפסוק, שהמלך אמר לנחמיה: "מדוע פניך רעים ואתה אינך חולה, אין זה כי אם רע לב" (נחמיה ב, ב), ופירש"י: "אין המעשה [העצבות] כי אם רע לב, שיש בלבבך עלי להמיתני בסם המוות בשתיית כוס זה".

אצל המלך צריכים להיות שרויים בשמחה. מי שהוא עצוב לפני המלך מראה כי הוא אינו מודע לערכו הרם של המלך ומתכנן להיפטר ממנו ולהורגו. לשם כך תקנו לנו חז"ל את אמירת פסוקי דזמרה - כדי שנכין את עצמנו כראוי לפני שניגש אל המלך בק"ש ובתפילה שמו"ע.

אך ישנה הבנה נוספת, פשוטה בתכלית הפשוטה, כמה שפסוקי דזמרה מהוים מעין 'פרוודור' המכניסנו לבית המלך. המוכן הנכון של שירה הוא ששירה מבטאת הכנה למה שמגיע אח"כ: יתור ה' בקריאת שמע ועמידה כראוי לפני המלך בשמו"ע. שהרי בשעת תפילה שמו"ע עולות בראשנו כל המחשבות הזרות, והן הורסות לא רק את הכוונה בתפילה אלא גם את כל צורת התפילה שלנו. ואמנם כשאין לנו טיידה מיוחדת המבלבלת את דעתנו, כשהכל בסדר פחות או יותר, עוד אפשר בקושי לדחוק את המחשבות האלה הצידה כשמתפללים שמו"ע, אך כשיש לאדם בעיה שמטרידה את מנוחתו ולא נותנת לו מנוח כיום ובלילה, הרי דוקא בשמו"ע היא מופיעה כמלוא עוזה באופן ובצורה שהוא לא מצליח להתנתק ממנה.

כשהוא רק אומר “ברוך אתה” - כבר הבעיה תופסת את כל ראשו וקשה לו מאוד להתגבר על כך.

אך מי שנכנס לתפילת שמו”ע בהתלהבות, הרבה יותר קל לו לכוון. כאשר לפני הכניסה אל בית המלך נתלהב כביכול מהמלך, ואח”כ ניכנס ונדבר אתו בלשון נוכח, זוהי הדרך להסיר מעלינו את כל המכשולים - המחשבות והבעיות שלנו שכה מעסיקות אותנו כל הזמן. זוהי בעצם מטרת פסוקי דזמרה - להגיע לתפילת שמו”ע בהתלהבות של קדושה, בהתלהבות שהקב”ה הוא מלכנו והוא בורא כל העולמות. אלו אינן מדווגות גבוהות! לכל אחד יש ב”ה ממה להתלהב ועל מה להודות.

“פסוקי דזמרה” - זמירת המפריעים

ידוע פירושה של הקדמונים שפסוקי דזמרה הוא מלשון זמירה. באופן פשוט ומעשי הכוונה היא כך: היצה”ר, הסט”א ושאר כל הצרות הבאות מהעצלות וממה שמתלווה אליה, הם המפריעים לעבודת ה’. כשאדם שר, פירושו של דבר שהוא חי את האמת של הדברים. הוא חי את הקב”ה ואת ברכותיו ויודע שיש בורא עולם ועולם הבא, והעולם אינו נגמר בכאב שיניים שלי או בבעיות הקטנות שלי, ואפילו לא בבעיות הגדולות שלי...

נמצא, אפוא, כי באופן טבעי ע”י אמירת פסוקי דזמרה אדם כביכול זומר - מבטל את כל האחיזה של כוחות אלו הבאים להפיל אותו, ובכך הוא נעשה ראוי לבוא אל בית המלך - אל התפילה. שירה היא הסגולה לדבר החשוב ביותר: מלחמת היצר! כי כשאדם שמח בקב”ה הוא מביט על כל הבלי העולם [נעם, תאוות, לשה”ר ושאר הדברים שאנו כה נכשלים בהם] כעל עורבא פרח; מי יכול לחשוב על כל ההבלים כשיש לנו עולם כזה יפה?! כשנחיה את העולם של פסוקי דזמרה נגלה שהכל הבל הבלים! הבעיה הגדולה היא שאין לנו זמן. והעצה לכך היא לקחת אחד מהפסוקים ולעשות ממנו עסק, או לפחות לכוון באחד מן הפסוקים... לכל הפחות לשים דגש על המילה “הללוי-ה” - להלל! כיצד ניתן לעבור על מילה זו בלי שום הרגש מה מבטאת סוגיא זו?!... [נצוי אף ליחד לכך

(6) שלחן ערוך או”ח (נא:ח)

א”א הזמירות (כ) במרוצה, כי אם בנחת.

(7) משנה ברורה (שם)

(כ) במרוצה - שלא ידלג שום תיבה ולא יבליעם אלא יוציא מפיו כאלו מונה מעות. וכתב ר”י חסיד מי שאינו מלוכב היטב יתפלל בביתו בחורף בנחת [וצ”ע מלקמן סימן נ”ב ואפשר דר”ל שמחמת הקור אינו יכול לכוין גם בתפלת י”ח כראוי]:

(8) באר היטב (שם)

במרוצה. שלא ידלג שום תבה ולא יבליעם אלא יוציא מפיו כאלו מונה מעות, ד”מ. וכתב ר”י חסיד, מי שאינו מלכב היטב יתפלל בביתו בחורף בנחת:

(9) שלחן ערוך או”ח (א:ד)

טוב ו מעט תחנונים [ח] בכוונה, מהרבות (יב) בלא כוונה.

(10) משנה ברורה (שם)

(יב) בלא כונה - אבל אם המרבה כיון ג”כ המרבה טוב יותר. ואם הממעט יש לו אונס ואינו יכול להאריך או שהוא משער בעצמו שאם יאריך לא יהיה יוכל לכוין וממעט בתחנונים ואומרם בכונה נחשב לפני הש”י כמו אותו שיש לו פנאי ומאריך בתחנונים בכוונה וע”ז שנינו אחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוין לבו לשמים. וכן לענין ת”ת הענין כן כי הכל תלוי לפני הש”י אם עושה כל אשר בכוחו לעשות. ומי שהוא בעל תורה ויש לו לב להבין וללמוד יכול למנוע מלומר הרבה תחנונים ובקשות הנדפסות בסידורים וטוב יותר שילמוד במקומם. וצריך האדם לקבוע לו עת ללמוד ספרי מוסר בכל יום ויום אם מעט ואם הרבה כי הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו. ותבלין היצה”ר הוא תוכחת מאמרי חז”ל:

זמנים אחרים ללמוד פסוקים אלו, כדי שאח”כ בשעת התפילה הם יאמרו באופן שגרתי, שהרי בשעת מעשה באמת אין לנו זמן. לעבור את כל הפסוקי-דזמרה בלי לשיר ולו פסוק אחד - זוהי החמצה! אין הכוונה לצעוק ואין הכוונה לשיר עם ניגון, אלא לתת ביטוי להפעלות, להתלהבות - “שירו לה’ שיר חדש!” לקחת איזה פסוק ולתת לו ביטוי!

זהו המובן הפשוט ביותר בדברי הקדמונים שפסוקי דזמרה מזמרים את כל החיצונים - שבתוך הפסוקים הנפלאים האלה יכול אדם למצוא נחמה ופתרון לכל בעיותיו.

שלימות של שירה

מטעם זה גם סדרו לנו חז”ל לומר בפסוקי דזמרה את פרקי התהלים הפותחים במילה “הללוי-ה”. כי הנה הגמ’ (פסחים קיז ע”א) מונה עשר לשונות של שירה שמהן מורכב ספר תהלים, ומבואר שם כי הלשון “הללוי-ה” הוא המשובח שבהן, כי יש בו שבה ושם קודש כאחד.

וכתב ה”כלבו” (הובא בבי” סוס”י נא) שבפסוד”ז נכללים חמשה פרקים שמתחילים ומסתיימים ב”הללוי-ה” - טה”כ עשר פעמים “הללוי-ה”, כנגד עשרה הלולים שאמר דוד בספר תהלים - ניצוח, ניגון, שיר וכו’. המספר עשר מבטא שלימות - השירה של פסוקי דזמרה ובפרט חמשת המזמורים הפותחים ב”הללוי-ה”, חובקים עולם ומלואו. חובקים את כל מציאות העולם.

סדר המזמורים הוא כך:

השורש של הכל הוא מזמור “אשרי יושבי ביתך” - “תהילה לרוד”. לאחר מכן: “הללוי-ה”, הללי נפשי את ה’, “הללוי-ה”, כי טוב זמרה אלקינו, “הללוי-ה”, הללו את ה’ מן השמים, “הללוי-ה”, שירו לה’ שיר חדש ו”הללוי-ה”, הללו א-ל בקרדשו.”

מזמורים אלו בנויים כמעין סולם מלמטה למעלה והם חובקים עולם ומלואו, כפשוטו. ע”י אמירתם מכניס האדם חיות בכל העולמות, בתוך עם ישראל ובו עצמו. ולפי”ז כמה יש להיזהר לא לדלג ח”ו שום חלק